

Анна плахо доближи до него, обгърна леко раменете му, впери внимателно очи в неговите.

- Реши ли?

- Окончателно.

- Да не се разкаеш после? Ти знаеш, че баща ми винаги върви с папата. Ще ти стане враг...

Царят свали ръцете ѝ от раменете си, задържа ги, стисна силно китките ѝ.

- Мъчно ли ще ти бъде?

Анна помисли малко. Сведе очи. Тя не можеше да лъже. Въздъхна. След това каза просто:

- Аз съм твоя жена и българска царица.

Лицето на самодържеца се разведри.

- А дъщеря на венгерския крал?

- Била съм някога.

Елена изприпка при баща си, улови го за намятката.

- Къде отиваш? Къде отиваш? И аз ще дойда!

Царят погали хубавите ѝ тъмни коси.

- Радваш ли се, че няма да ходиш вече при латините?

Детето възкликна чистосърдечно:

- Да! Искам да стоя винаги при вас!

Лицето на самодържеца леко се навъси. Той едва чуто въздъхна.

— Винаги? Това е невъзможно... Все ще дойде ден да оставиш дома си и да отидеш невеста в чужда страна, Елено... Боя се, че това ще бъде по-скоро, отколкото би желала...

Царицата впи тревожно взор в лицето на мъжа си, улови го за лакета.

- Какво си намислил? Нали ще говориш със светия старец за унията само?

Асен поклати глава.

- Ватаци чака само една дума от мене, за съюз и обща борба сре-